

jaa ufornuftig, som den kan kaldes, der forlanger Vettelse i Afgifterne paa Livsforbrødenhederne. Der blev tillige udtalt fra den høitærede Minister, at Hartkornsskatterne i Kommunerne steg betydelig. Om det skulde tjene som Bevis for, at Folk i Almindelighed var imod de direkte Skatter, veed jeg ikke, men Grundene til, at disse Skatter stige, kunne jo være forskjellige. For det Første bygges der jo nu fattiggaarde omkring i Kommunerne, og Afgifterne dertil maa nødvendigvis medføre en Skatteforhøielse for Kommunen; men at det skulde medføre, at Skatterne vedblive at stige, forstaar jeg ikke. Jeg tror snarere, at den modsatte Betragtning kan gjøre sig gjældende; thi naar vi først ere ude over de Udgifter, maa den Tid da endelig komme, da vi faae Medsættelser. Der er ogsaa en anden Grund, hvorfor Hartkornsskatterne absolut maa stige, og det er den uheldige Ordning paa det kommunale Omraade. Dersom den mellemkommunale Betsatning kunde ordnes paa en tilfredsstillende Maade, er jeg overbevist om, at Hartkornsskatterne vilde synke betydeligt. — Min Stilling til det her foreliggende Forslag er den, at jeg tror, at ethvert Erhverv egentlig udvikler sig bedst ved at passe sig selv saavidt muligt. Dersom der overhovedet skal komme Noget ud af denne Sag, maa der tages Hensyn til de Betragtninger, der fra Venstres Side ere blevne gjort gjældende i en længere Arrække. Hvis ikke vil det efter min Mening være saa godt som ørkesløst at beskæftige sig med den. — Der blev sagt igaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), at Industri og Handel er Numer Et i vort lille Land, og at den Tid vil komme, da de ville oversfløje Landbruget. Jeg tror, at det ærede Medlem har fuldstændig Uret i den Betragtning, i det jeg for mit Vedkommende har den Opfattelse, at, dersom vi komme dertil, at vi faae Erhvervs-kilder af en saa omkostende Natur, at Landbruget forsvinder til Fordel for Fabriker, saa ere vi meget uheldig stillede. Jeg er saa temmelig sikker paa, at det ikke sker. Jeg tror, at det ærede Medlem ser feil paa de Forhold; thi hvis det var ret, og det ærede Medlem selv troede paa, det var ret, maatte han jo være med til at sige: Fri for al Beskyttelse! Men med den Mistillid, han har til den Bedrift, som skal beskyttes, forlanger han netop Beskyttelse, for at den skal gaa. Er Industrien først saa populær og har saa sikre Grundpiller at staa paa, at den kan bestaa, behøves der ingen Beskyttelse; men saa komme vi til Frihandelsystemet fuldt ud, og det kan selvfølgelig have sin gode Be-

rettigelse. Jeg fremhæver blot dette for at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke anerkjender disse Betragtninger, og selv om vi i nogen Tid, hvad jeg skal indrømme, have gaaet mere og mere i Retning af Udvikling af Industri, saa følger ikke dermed absolut, at Landbruget gaar tilbage, ialtfald ikke i den Grad, at det forsvinder. Dermed skal jeg slutte.

Alberg: Disse Forhandlinger have nu været saa længe, at der er al Opfordring til at indskrænke sig saameget som muligt. Jeg skal derfor ogsaa fatte mig i størst mulig Korthed. I en Henseende ere vi med Hensyn til Revisionen af vor Toldlovgivning heldig stillede, og det er den, at vor finantstille Stilling er saa god, at det ikke er nødvendigt for os at søge efter at forøge vore Indtægter ved nye Skatter. Dette er, tror jeg, en Omstændighed, som man ikke maa lade ude af Betragtning her. Jeg tror, at vi i den Henseende høre til de gunstigt stillede blandt Staterne. Men det forekommer mig dog derfor alligewel at kunne have sine Betæneligheder at gaa saa vidt i at sige bort af vore Toldindtægter, som man synes at være tilbøielig til fra flere Sider, ja, det synes næsten, som om det væsentlig kommer an paa at sige bort af Indtægterne, men at det derimod ikke har saameget at sige, paa hvilke Poster dette sker. Deri kan jeg nu ikke være enig. Jeg kan heller ikke erkjende, at vort Overstud i Virkeligheden er saa stort, som man lidt anfører, thi vil man se hen til de Udgifter, Statskassen afholder, og som faae Navn af For-mueerhvervelse og opføres paa Finantslovens § 27, og som Mange ere tilbøielige til at betegne som Overstud, vil man der finde, at de Foranstaltninger, der træffes derfor, ihvor nødvendige og rigtige de forøvrigt kunne være, og som jeg fuldstændig erkjender, at de ere, dog ere af en saadan Bestaendighed, at saa godt som ingen af dem giver nogen virkelig direkte Forrentning, og man kan derfor ikke med Grund sige, at det er Foranstaltninger, man kan staa tilveie, og hvorved man i den Forstand forøger sin Formue, at man tillige forøger sine Indtægter, thi det gjør man ikke. Jeg kan eksempelvis nævne, at nu have vi anskaffet to kostbare Dampskibe til Ruten Korsør—Kiel, og man er snart færdig med det tredie, ialt til et Beløb af 1½ Million Kr. Ethvert Mennecke, der kender en Smule til disse Forhold, vil vide, at der ikke vil komme en eneste Dre ind til Forrentning af den Kapital, der er anbragt i disse Dampskibe, maasse ikke engang nok til at dække Driftsudgifterne. Og om det end ikke ser slet saa grelt ud for de øvrige Ud-